ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

№ 24. КИЇВ. ГРУДЕНЬ 1948 р. ЧАС І ЛЮДИ РІК ВИДАННЯ VIII

В рахунок 1949 року

Серед машинобудівельників Новокраматорського заводу імені Сталіна все ширше розгортається соціалістичне змагання за успішне завершення ... післявоєнної п'яти... шість в цьому чу... токарів, десятки ... нали свої річні з дової ... цію в рахунок 19...

обіцяють до кінця року ... не ...

По 1.034 гектари на трактор

КОРСУНЬ-ШЕВЧЕНКІВСЬКИЙ. Трактор... якою керує комуніст тов. ... закінчила в чере... і кара...

дання тракторних робіт виконала на 111,2 процента. Кожним 15-сильним тракто... вироблено по 1.034 гектари умов... зобов'язанні 1.000 гект... піднімають

В рахунок 1951 року

МОСПІНЕ, 12. (Кор. «Радянської Донеччини»). Стахан... — гірники пере... спіно» тресту «Ра... дано ... ця ... ики ...

з лави 12.000 тонн вугілля. На... він вже 12.993 тонни, виконавш... річний план на 108 процентів.

БРИГАДА ЗАВЕРШИЛА П'ЯТИРІЧКУ

На складанні верстатів я працюю 13 років. На моїх очах росте техніка верстатобудування. Найдосконалі... ...часні верстати, що їх випу... Молотова, спроекто... ...торами.

Пятилетка Александра Тюренкова

ГОРЛОВКА, 22 ноября. (Наш корр.). Инициатор коллективных методов труда в забое, Герой Социалистического Труда забойщик Александр Тюренков добился нового замечательного успеха. Он одним из первых на шахте им. Калинина выполнил свое пятилетнее задание и уже работает в счет 1951 года.

29 шахт виконали річний план

ВОРОШИЛОВГРАД. (Кор. «Радянської України»). До 1 грудня по комбінату «Ворошиловградвугілля» та «Донбасантрацит» закінчили виконання рі... видобутку вугілля т... шахт.

Завершили особисті п'ятирічки

ГОРЛІВКА, 13 листопада. (Кор. «Радянської Донеччини»). В тресті «Горлівськвугілля» 36 гірників вже ...чили свої особисті п'ятирічки. Першість в ... ...римає забо... ...ханов...

300 підприємств Полтавщини працюють в рахунок 1949 року

ПОЛТАВА, 2. (Кор. «Радянсько... ни»). З кожним днем збільшуєть... ...казників і одержав перехідний прапор Ради ... ОРСР. В кінці листопада паро... ...ли нову трудову пе...

10 годовых норм Григория Шкиря

НА ГОРЛОВСКОМ ЗАВОДЕ им. КИРОВА 40 СТАНКОВ ПЕРЕВЕДЕНЫ НА СКОРОСТНОЕ РЕЗА...

...РЛОВКА, 19 ноября. (Наш корр.). Инженеры ... строения им. Кирова проводят большую работу ... остное резание металла. Во врубовом цехе т... коростное резание металла, увеличил производ... ...усьев за смену, а се... ...ины тов. Чекурин ... пятилетнее задани... ...на скоростной обр... ...рий ... ...сталей в три раза ...л 10 годовых норм ...ых учеников.

Шахтоуправління виконало п'ятирічний план

СТАЛІНО, 2. (РАТАУ). Гірники меха... шахтоуправління № 8 ... «Червоногвардійськвугі... річають День Сталінсь... туції великою виробни... могою. Вчора шах... першим у Донбасі вик...

Річний план достроково

Здійснюючи зо... взять ... листі до ... металурги... ...ний план ...

Є 9 річних норм!

У вагонному депо за токарним ...оїть юнак з комсо... значком на грудях. ...є Олександр Сорока,— ...айстер цеху учням за... училища, що прийшли ...сію.

Сороку ... ...рвоноа... ...йськ... ...гічн...

ВИДАТНИЙ УСПІХ ХЕМЗ'у

Колектив Харківського електромеханічного заво... Сталіна 4 листопада виконав річний план ...ої продукції. ...ті були відзначені ...

ПЕРЕДОВИК...

ДНІП... ...цехах ... «Правд... ...союзному ...ується понад ...али по п'ять ... Передовики ... ...заве... ...ічному ...робіт ...ше

35 РІЧНИХ НОРМ БРАТІВ КОСТЕНКІВ

...леко за межами Мелі... ...я відомі прізвища знат... ...тахановців мелітополь... заводу ім. Воров... братів Костенків. Слюсар котельного цеху Іван Костенко за два роки 10 місяців виконав 21 річну норму. Його брат, слюсар Олексій з початку п'ятирічки вже виконав 14 річних норм.

17 річних норм

Мідник київського музкомбінату Михайло Друченко здав останні деталі в рахунок 17-ої річної норми, які він виконав з початку п'ятирічки.

Цех духових інструментів, в якому працює Михайло Друченко, став суцільно стахановським. Складальниця Олена Ба...

норми. Значних успіхів до... стахановка Галина Гумен... виконує норму на 250—...

Відповідаючи ділом п... чів, працівники цеху ... тів дали державі бли... бованців надпланов... початку цього мі...

НОВИЙ РІК. — Спробуй за ними поспіти!..

Мал. БЕ-ША

З Новим роком, з новим щастям
Я вітаю, друзі, вас!
Хай здійснити вам удасться,
Що задумали в той час,
Як сідали за столи,
Як бокали підняли.

В кого ціль: давать металу
Втроє більше, день за днем —
За таких ми по бокалу
Ще раз вип'ємо! Ще наллємо!
Хай рікою ллють метал
Запоріжжя і Урал!

В кого думка: більші взяти
Урожаї на лану —
Хай щастить йому стрічати
По-хазяйському весну,
Щоб вгинавсь од зерна тік,
Восени, в наступний рік!

Хто, йдучи в забій на вахту,
По-солдатському пророк:
«Буду славить рідну шахту,
І сьогодні й цілий рік!» —
Хай таких творців добра
Зносить слава «на-гора»!

В кого думка: про весілля,
Про любов, п'янку, як хміль, —
Хай таких на новосілля
Іхня матінка-артіль
В новім домі поселя,
І любов їх звеселя!

Хто задумав: знатним бути
В наші сонячні літа, —
Хай прикрасить йому груди
Зірка слави Золота,
Щоб стояв він на виду
Між героями в ряду!

Ми живем в одній родині,
Братством, дружбою міцні,
Наші пориви єдині
І думки у нас одні!
До нових стремить висот
Вся країна, весь народ!

З новим зльотом!
З новим роком,
Дорогі товариші!
Хай біжить метал потоком,
Хай наповнює ковші,
Хай ростуть — Донбас, Кузбас,
Щоб міцніли сили в нас,

Щоб четверту п'ятирічку
В новім році завершить,
Щоб країну-більшовичку
Нам кріпити кожну мить,
Кожну мить і кожен день —
Край наш рідний, край пісень,

Щоб могуття в нашім зрості
Не вміщалось в береги,
Щоб від люті і від злості
Скаженіли вороги.
Їм казитись — нам рости!
Їм конати — нам цвісти!

Їм від страху белькотати
Те, що скаже Уолл-стріт.
Нам народи гуртувати
І вести в майбуття світ,
У майбуття — з року в рік —
У Комуни світлий вік!

— З Новим роком, з новим щастям! —
Хай повсюди прогримить.
Певен я, що нам удасться
Все задумане зробить!
І тому, товариші, —
Тост за вас мій від душі!

Степан ОЛІЙНИК.

Нотатки нашого оглядача

Військовий міністр афінського уряду Рентіс прибув до посла США просити американської допомоги на 1949 рік (зокрема, для нового наступу на Грамос, який знову зайняла Демократична армія). Коли Рентіс вийшов з посольства, у нього вогнем горіли вуха. Як твердять очевидці, на обох вухах міністра було видно чіткі відбитки пальців американського посла.

●

Недавно лейбористська брошура «Обома ногами на землі» сповістила світові, що завданням Західного Союзу є... оборона від економічної експансії США.

За словами авторитетних знавців літератури, брошура ця увійде до золотого фонду класичної англійської гумористики.

●

«Ми знаємо, що ми є васалами американців і час від часу маємо від цього користь», — сказав у французькому парламенті Робер Шуман, ніжно поляскуючи себе по кишені.

●

Маршалл обвинуватив Радянський Союз у пропаганді... миру. Що вірно, то вірно. Зате вас, дорогий сер, ніхто не зможе обвинуватити в цьому «злочині».

ПОДАРУНКИ АНГЛІЙСЬКОГО ДІДА-МОРОЗА

— Містер Санта-Клаус, ви ж і торік приносили нам ці подарунки...

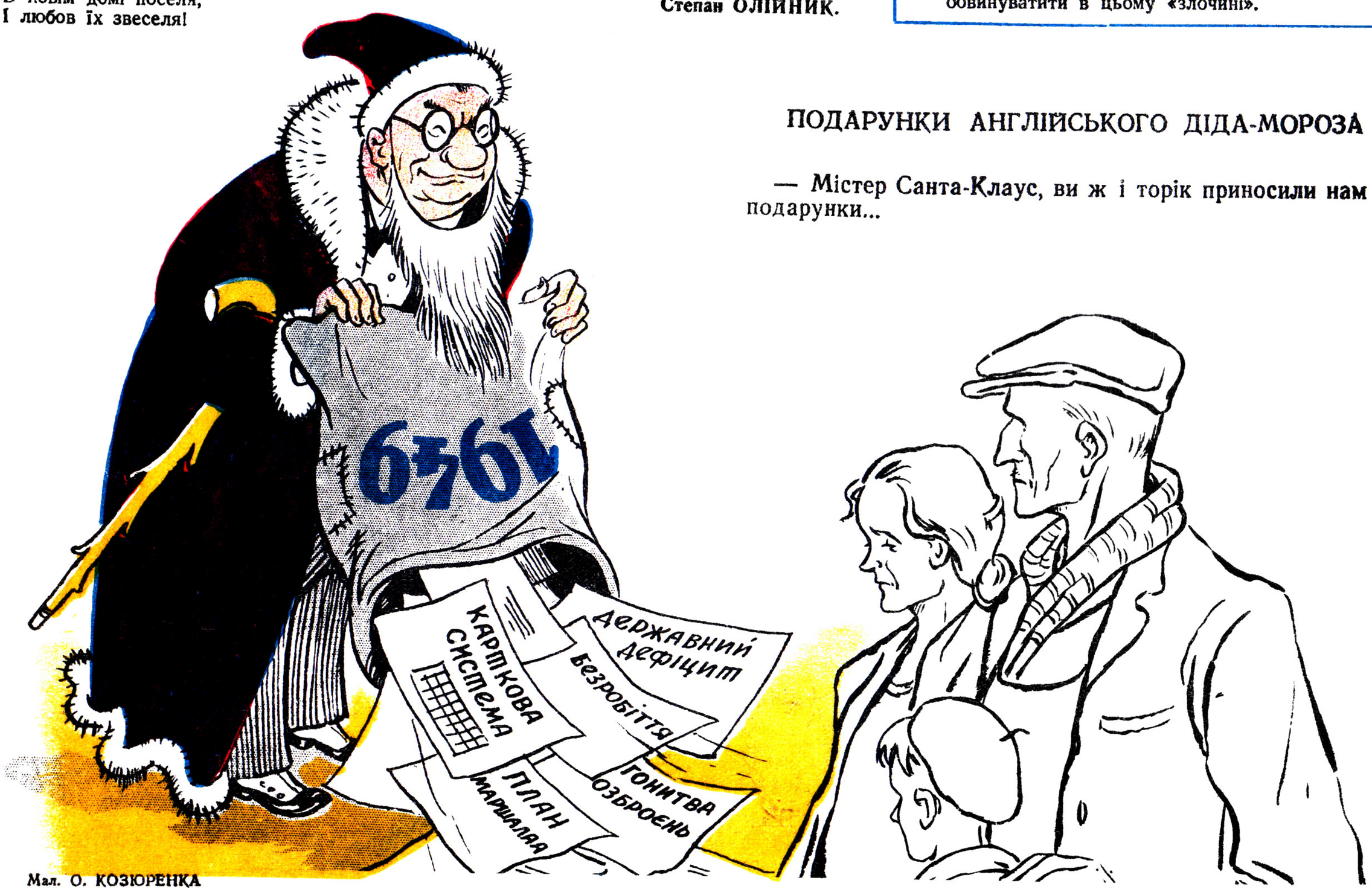

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

ГОЛОС ДОЛАРА

ПЛЮНУВШИ тричі через ліве плече, згадаймо напочатку, що крім гієн і шакалів, крім гадюк і тхорів на світі ще недавно жило таке створіння, як Геббельс.

Радіослухачі впізнавали його по голосу. Досить було увімкнути радіоприймач і впіймати яку-небудь німецьку радіостанцію, як репродуктор починав красномовно вигукувати: «Гр-р-р! Гав-гав-гав! Аву-у-у! Гав-гав-гав!»

Але, що за диво? Від Геббельса не залишилося вже й попелу, а голос його ще й тепер гуляє по ефіру. З деяких заморських і заокеанських радіостанцій щовечора регулярно доноситься: «Аву-у! Гав-гав-гав! Гр-р-р! Гав-гав-гав!» Та сама пісня, той самий мотив. Тільки акцент трохи інший: не німецько-тевтонський, а англо-саксонський..

Мабуть, така незначна відміна і спричинилася до того, що голос цей офіційно зветься тепер не голос Геббельса, а «Голос США». А лондонська репродукція цього ж таки голосу іменує себе грайливо-кокоточною кличкою «Бі-бі-сі».

Чи пригадуєте ви, читачу, таке прізвище — Галіфакс? Це той самий лорд Галіфакс, що був найближчим соратником англійського прем'єра Чемберлена-Мюнхенського. Той самий лорд-міністр, що так улесливо умовляв Гітлера якнайшвидше розпочати війну проти Радянського Союзу. Оцей самий Галіфакс і очолює тепер лондонське «Бі-бі-сі». Чим не «миротворець», чим не «демократ»! А в Сполучених Штатах «Голос Америки» очолюють найвищі чиновники з державного департаменту, тобто не прості палії війни, а палії офіційні і високопоставлені.

Проте, послухавши хоч раз «Голос США» чи «Бі-бі-сі», легко догадатися, що справжнім диригентом цих ново-геббельсіянських голосів в обох випадках є можновладний Уолл-стріт, многоликий містер Долар, слухняним рупором якого давно вже стали і лондонські і нью-йоркські галіфакси.

Концерти, що їх щовечора завдають ці заморські голоси, до нудоти одноманітні. Вони розпадаються на дві незмінних частини, що з однаковою виразністю свідчать як про неперевершену підлоту душі організаторів цих радіопередач, так і про виняткове убозтво їхньої фантазії.

Одну частину цього англо-американського радіо-трафарету можна б назвати «Коли диявол прикидається херувимом». Якась «засекречена» (прізвище ніколи не оголошується) нью-йоркська чи лондонська мадам хрипкувато-нудотним голосом професійної вуличної спокусниці регулярно розповідає білими нитками шиту і до нахабства дешеву казочку про мільйон принад капіталістичного «раю».

З її розповідів випливає, що, приміром, американські капіталісти наввипередки рвуться, щоб якнайдорожче платити своїм робітникам і щоб примусити їх якнайкраще харчуватись і одягатись. Робітники пручаються, не хотять, а капіталісти всіма силами підштовхують їх: «Не соромтеся! Беріть ще по тисячі доларів і по три автомобілі на душу! Зробіть ласку! Ось вам і чек!» До глибини душі зворушені таким батьківським (ні, куди там батьківським! Янгольським!) піклуванням, американські трудящі інколи змушені навіть оголошувати такі собі добродушні страйки протесту, щоб трохи втихомирити філантропічні пориви своїх добряків-мільйонерів і цим врятувати їх від швидкого розорення на грунті занадто щедрого благодійництва...

А щасливі американські негри! От кому випало райське життя! За інформацією «Голосу США» виходить, що їм бракує хіба що пташиного молока. Хто сказав, що в Америці негрів лінчують, тобто вішають без суду? «Голос США» щомить готовий стократ довести, що то вони самі себе лінчують, щоб зробити екстравагантне видовище своїм матерям чи дружинам...

І так далі, і так далі, до безмежності. Бо відомо, що для брехні ніхто ще не визначив межі.

Щовечора витрублюючи подібне попурі, англо-американські радіобрехуни остаточно втратили будь-яке почуття міри і не помічають, що цим самим вони раз у раз виставляють себе на всесвітнє посміховисько.

І мов по команді (точніше кажучи, просто по команді, без «мов»), міняють вони тон, коли розпочинається інша частина їхньої програми, тобто розмова про Радянський Союз, чи про країни народної демократії. Тут уже не нудотво-солодкий голос, а розлючена відьма хрипко вигукує в мікрофон, захлинаючись від безсилої злоби.

Щохвилини тільки й чути: «Аву-у! Гав-гав-гав! У Радянському Союзі їдять людей — про це розповідає колишній посол містер Булліт!» «Аву-у! Гав-гав-гав! Більшовики розстріляли всіх композиторів і музикантів!» «Аву-у! Гав-гав-гав! Грецькі комуністи загрожують Америці війною!» «Аву-у! Гав гав-гав! Росіяни ненавидять американців! Доказом цього є те, що в Росії не хотять жувати американську гумку»...

Це — голос Америки? Ні, радянські люди прекрасно розуміють, що це голос долара, голос Уолл-стріту, голос паліїв нової війни, лютих ворогів не лише радянського, а й американського народу. Назва, яку вони собі взяли («Голос Америки»), є такою ж облудою, як і все, чим засмічують ефір ці лакеї долара.

А від таких — чого ж іншого й чекати?

Натикаючись в ефірі на ці голоси з того світу, радянські люди щоразу пригадують відоме, злегка перефразоване прислів'я: «Собака бреше — ефір несе...»

І переводять радіоприймачі на іншу хвилю.

Олександр ЛЕВАДА.

З ПЕРЧАНСЬКОЇ ПРОГРАМИ НА 1949 РІК

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Били, б'ем і будем бити!

Федір ДУБКОВЕЦЬКИЙ
Голова колгоспу «Здобуток Жовтня»

pereс-ua.
pereс-ua.

Там де Тікич круто б'ється

Уривок з повісті
«На шляхах до комунізму»

На початку минулого літа до «Здобутку Жовтня» забився мій земляк з-за Дністра, з мого рідного села Зарожани, Василь Галюк. Він доводиться мені родичем — тримає мою двоюрідну сестру.

Василь Галюк привіз мені повну торбу поклонів від рідних, порадував новиною, що в Зарожанах утворено перший колгосп. Він приїхав до мене не так у гості, як подивитися, як живуть і працюють старі колгоспи.

Йому йшов уже шістдесятий рік, проте в дечому він поводив себе наче малий, з усього дивувався, раз по раз повторював:

— Агій, на тебе, до чого ви тут дійшли...

Снідали. Його дивували свіжі огірки й редиска, виведені нами в парниках. Із ковбасу, допитувався:

— Купована?

— Ні, своя, колгоспна.

— Але ж так чепурно зроблена, як на фабриці.

Пив наше колгоспне вино, прицмокував:

— Агій, на тебе, яке ж смашне...

Після снідання повіз я свого земляка по господарству. Мій «Москвич» просто вразив його. Він ніяк не міг повірити, що автомашина — моя власна.

— Та невже бо твоя, Федоре?

— Моя, купив за власні гроші.

Земляк похитав головою, зачудовано промовив:

— Шістдесятий рік живу, а такого не видів. От убий мене, не видів. Та де це чувано, щоб селянин мав свого автомобіля...

Заїхали на ферми. По корівнику доярки збиралися доїти корів. Вони одяглися в чисті халати, помили руки, ходили по корівнику, наче санітарки.

Деякі корови саме пили воду, повставляли морди в автонапувалки коло яселл.

— Що то вони роблять? — зацікавився гість.

— Воду п'ють.

Я підвів земляка ближче, показав і розказав, як устатковані автонапувалки.

— Виходить, не треба й до криниці худобу ганяти?

— Як бачиш. Електрика у нас жене воду і на стайню, і на свинарник, і на кухні нашим хазяйкам.

Потім я його здивував роботою електромоторів. Їх у нас уже було встановлено двадцять два, загальною потужністю на п'ятсот кінських сил. Вони саме різали січку і буряки худобі, рухали постав у млині, верстати в майстернях, циркулярну пилу, давили олію.

— На молотьбі будемо електрикою молотарки рухати, віялки, тріери, — розповідав я. — А ще згодом і хліб нею пектимемо.

Це зовсім приголомшило мого гостя. Він тільки розводив руками й приказував:

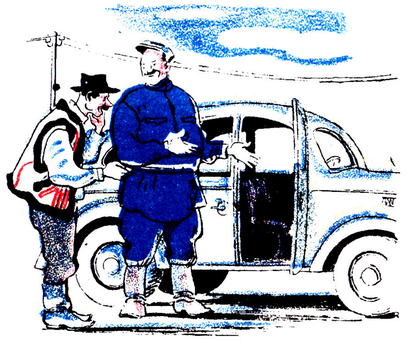

— Агій, на тебе, які чуда на світі бувають. Та де ж вона береться тая електрика?

— А зараз поїдемо, побачимо.

У полі половіли жита, красувалися пшениці. Хліба зародили добрі, було що показати задністрянському землякові, який понад двадцять два роки жив під владою румунських бояр. Непогано йшли в ріст цукрові буряки.

Забачивши на плантації мою дружину Явдоху Миколаївну, що розпушувала з своєю ланкою міжряддя, гість пом'явся й запитав!

— А навіщо то газдиня твоя гне спину на полі? Сам їздиш автомобілем, а вона...

— Що ж вона? — перепитав я, стримуючи сміх.

— Та їй би при твоїх достатках сидіти в кімнаті, руки склавши.

Я пояснив йому, що в нас люди соромляться сидіти, склавши руки.

— Тим більше було б соромно моїй газдині. Бо вона комуністка, вона повинна показувати приклад іншим жінкам.

Чи зрозумів мене мій земляк, не знаю. Він мугукнув і перевів розмову на іншу тему.

— Чому ото у вас кукурудза такими широкими рядами посаджена? Краще родить, чи що?

Він показав на наші кулісні пари. Мені знову довелося пояснювати, що воно і до чого, про велике значення кулісних парів для накопичення вологи. Земляк уважно вислухав мене і сказав:

— Ой, далеко ви тут утікли від нас. Важко нам доведеться вас наздоганяти.

— Чому ж важко? Аби бажання.

— Агій, голубе мій, далеко дуже відстали. На цілих двадцять два роки, — продовжував він, зітхнувши. Подумав трохи і додав: — Та будемо наздоганяти, будемо!..

Приїхали на нашу колгоспну ГЕС на річці Гірський Тікич. Тікич вирував, шумів, скачучи по камінні, але його шум заглушав рівний гул редуктора.

Чергувала на електростанції молода дівчина Маруся Басок. Дивився старий мій гість на Марусю, як вона вправно орудувала незнайомими для нього важельками і замиловано сказав:

— Дівча, а яким ділом керуе! Щиро скажу, що такого я ще не видів...

Увечері наша молодь почастувала мого задністрянського земляка концертом у колгоспному клубі, а потім — кіно.

Вирушаючи додому, Василь Галюк щиросердно признався:

— Якби я всього цього не видів на власні очі, я б не повірив. Іду оце додому і боюся, що мені також не повірять. Дуже добре живете ви, люди добрі! Дай бог мені хоч перед смертю так пожити.

Літературний запис
Василя МИНКА.

НОВОРІЧНА БАЛАДА

В перший день нового року
Ждав коваль додому сина.
За три дні про те вже знали,
Як один — вся третя зміна.

Ось сирена пролунала,
Сонце бризнуло знадвору —
Оточили майстра друзі,
Та на руки та й угору!

Недарма його вітають
З повним слави трудової
Новим роком,
Новим щастям
Та ще й зустріччю такою!

Ось коваль прийшов з роботи
В день святковий вранці-рано,
Щоб як слід зустріти сина,
Прибирає дім старанно,

Чистить, миє, чепуриться,
І в призначену годину —
Вся квартира повна квітів:
— Ну, діждався! Здрастуй, сину!

Здрастуй, сину, ось ти й вдома,
Чи ж тобі в нас до вподоби?
Познайомся — це все друзі —
Ковалі та виконроби,

І майстри почесні й учні
Всі прийшли тебе вітати...
Тільки син мовчить, ні слова,
А над ним щаслива мати.

Гості п'ють по повній чарці,
Зичать хлопцю щастя-долі
В перший день нового року,
В перший день у батька в домі.

Зве один у цех ковальський,
Другий кличе у ливарний:
Знаєм, знаєм, будеш в батька
Робітник на славу гарний!

Знаєм — силою наллешся,
Як зерном пшеничний колос...
І аж тут на привітання
Син подав веселий голос.

— Що він каже? — всі питають...
Зрозуміла тільки мати,
Посміхнулась — просвітліла:
Буду сина годувати!

Хай росте міцний, здоровий:
Перед хлопцем путь широка, —
Це ж йому сім день сьогодні
В перший день нового року!

Ігор МУРАТОВ.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА.

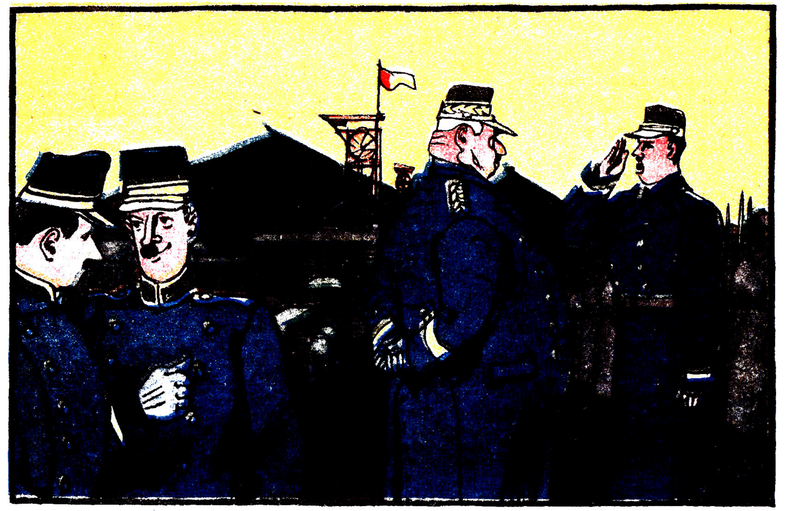

— Нарешті наш генерал взяв реванш — у 1940 році він без єдиного пострілу здав ці шахти німцям, а тепер після запеклих боїв відбив їх у французьких шахтарів.

КРАВЕЦЬ

Театр був переповнений, як це завжди буває на новорічних концертах. Вже пролунав другий дзвоник, і публіка спішно займала свої місця. Скрипіли крісла, гули збуджені голоси, зливаючись в єдиний святковий шум. Група студентів з третього ярусу радісно вітає когось руками в бельетажі, викрикуючи: «З Новим роком!»

В ложах і в партері виблискують золотом генеральські погони, зірки Героїв.

В одній з лож бельетажу сидять двоє — невеличкий на зріст чоловік, років за п'ятдесят, з лисиною, яку даремно намагається прикрити кількома пасмами акуратно розчісаного і напрочуд рідкого волосся. Поруч з ним — дама, очевидно, дружина Щасливими. сяючими очима лисенький чоловік оглядає з бельетажа публіку.

— Глянь, Тоню, гляньі — тихо шепоче він дружині. — Це пройшов кращий стахановець з «Більшовика», Герой Праці, токар! Який токар! Щозміни дає по три норми! А подивись, Тоню, на його костюм! А? Що ти скажеш?

— Хороший костюм!

— То-то ж! А цей товариш — відомий лектор, дійсний член товариства, а костюм? А? — Чоловік гордо додає: — Я шив! Чуеш? Я! Він читає лекції. У моєму костюмі читає! А он, глянь: це йдуть почесні шахтарі, гості з Донбасу. Прибули до столиці зустрічати Новий рік. Вони уже по дві п'ятирічки виконали. Мундири на них, бачиш? А хто кроїв? Хто шив? Я! Я! — Ілля Степанович Ковтун.

— З Новим роком, вас Ілля Степановичу! — тихо вигукнув хтось з партеру.

— І вас також, товаришу Петренко, взаємно,— аж спітнівши від радісного хвилювання відповідає Ілля Степанович. І раптом його обличчя стає заклопотаним. Він перехиляється через бар'єр і більше руками, ніж словами, промовляє: — Гудзик, застебніть середній гудзик піджака і не тримайте руки в кишенях! Весь фасон губиться.

І поки Петренко, посміхаючись, застібує гудзик, кравець пояснює дружині:

— Професор... Який професор! Чудотворець! Маг! А костюм? Як на ньому сидить костюм? Я шив! Ленінградський бостон. А що ти хочеш? Лауреат!..

І знов обличчя Іллі Степановича стає строгим. Він насуплюється.

— Ану глянь, Тоню, сюди! Глянь! Он пішли троє хіба на них костюми? Плечі — гострі, як шпичаки! Таким плечем можна око сусіду видовбать. Це Карасик шив; він це називає — англійський фасон. Партач! Низькопоклон!

Обличчя Іллі Степановича знов розцвітає усмішкою. Майстер знову пізнав свою роботу.

— Знаєш, Тоню, хто це? Письменник! Вірші пише, як колись Пушкін, Фонвізін.

— Фонвізін п'єси писав, Іллюшо, — строго поправляє кравця дружина.

— Я йому цей костюм до з'їзду шив. Ах, як він пише! А он той високий, позад нього — критик, я йому пальто лицював. Вони, критики, мало роблять нового, більше перелицьовують. Не знаю, як він, як критик, але моє пальто на ньому лежить! Кажуть, на з'їзді його теж критикували.

— Ти все знаєш, Іллюшо!

— А як же? Поки з кліента мірку знімеш, чого тільки не почуеш: і про футбол, і про міжнародну асамблею, і про того прохвоста Жюля Мока. А це пішов архітектор, автор проекту нашого будинку. Ми з ним трохи полаялись. Я йому сказав: а що б ви мені, товаришу архітектор, зробили, коли б я вам пошив такий тісний костюм, як ви нам спланували кухню? А фасад? Не будинок, а коробка, ну точ в точ, як той костюм від Карасика. Критикував його дуже. Може в наступному році підтягнеться.

— Товариш Варламов! Вже приїхали? — вітається щасливим поглядом кравець з кількома солідним товаришем з сусідньої ложі. І знов пояснює дружині:

— З Міністерства закордонних справ. У Парижі був на асамблеї. Я йому весь гардероб шив. Щоб знали, як у нас! Та хіба одному йому? Сьогодні, Тоню, тут, перед нашою ложею пройшли десятки людей в костюмах, які я шив! Які люди! Професори, винахідники, майстри!

— І ти майстер!

— Майстер! Знаю! Гордо мені, Тоню, чуеш? Гордо! Я з цієї ложі наче парад приймав. За все гордо! Аж хочеться, Тоню, крикнути їм усім на весь театр: «З Новим роком, товариші клієнти! Щоб у наступному році я шив вам ще більше костюмів, ще кращих! І щоб ваша робота теж була ще прекраснішою!»

Звучить гонг. Гасне світло.

Починається новорічний концерт. Заступає Новий рік, рік нових перемог, нової гордості майстрів всіх галузей труда.

Юрій МОКРІЄВ.

БОЛГАРСЬКИЙ ПЕРЕКЛАД ПРОМОВИ МАРШАЛЛА В ООН

Мал. М. Бехара
Сатиричний тижневик „Стршел" (Софія)

Захист людських прав і свободи.

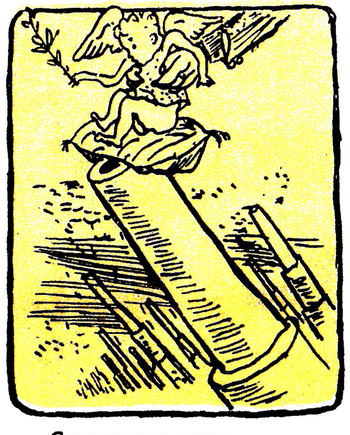

Становлення миру.

Контроль над атомною енергією.

США добиваються компромісу у найважливіших питаннях.

А Б Ц

— Страшенно багато розвелося довірливих людей, — сказав Пентик.

— Не думаю, — заперечив я.— Ти завжди перебільшуєш.

— Анітрохи, — наполягав він. — От іменно — довірливих і, коли хочеш знати, — легковірних. Не віриш? Я тобі доведу. Стривай! Як ти гадаєш: сьогодні можна попасти на концерт Аркадія Райкіна?

— Абсолютно неможливо, — відповів я. — До початку концерту залишається тридцять хвилин. Квитки розпродано ще тиждень тому. Щоб послухати Райкіна — потрібне чудо.

— Я покажу тобі це чудо. — твердо сказав Пентик. — Ходім.

За кілька хвилин ми опинилися біля головного адміністратора.

Оточений натовпом, адміністратор повторював весь час те саме:

— Квитків немає, товариші... Нічого не можу зробити. У залі повно.

Якось незвичайно спритно орудуючи плечима й руками, Пентик (а слідом за ним і я) пробилися до адміністратора.

— Два слова...—почав Пентик.

— Квитків немає, — не дав йому договорити адміністратор.

— Це мені відомо, — нетерпляче одмахнувся Пентик. І, нахилившись до адміністратора, він прошепотів йому щось на вухо.

— А-а-а... — пожвавішав адміністратор. — Прошу!

Він навіть сам відчинив нам двері до зали.

— Послухай!—вигукнув я, дочекавшись антракту. — Що ти йому сказав?

— Всього три літери, — торжествуюче відповів Пентик.

— Так, але яких?

— Терпіння!.. Я взявся довести тобі, що є ще багато людей занадто довірливих, і я це доведу. Скажи: що ти вважаєш неможливим або, в крайньому разі, надзвичайно важким?

Я замислився.

— Я вважаю надзвичайно важким потрапити на прийом до завідувача міського житлового управління, — нарешті відповів я.— Коли ти зумієш пройти до його кабінету без будь-яких ускладнень, тоді я складу зброю.

— Маловір! — сміючись відповів Пентик. — Я пройду!

Другого дня ми опинилися біля заповітних дверей кабінету завідувача житлового управління.

— Прийому немає, — зупинила нас секретарка. — Товариш завідувач зайнятий!

— Чим же він зайнятий? — зневажливо поцікавився Пентик.

— Зайнятий — і все! — відрізала секретарка. — Я не можу всім і кожному пояснювати...

— Ми — не кожні, — суворо перебив її Пентик. — Ми...

І, нагнувшись до секретарки, прошепотів їй щось на вухо.

— Так би ви й сказали, — пролепетала секретарка, — одну хвилиночку...

Вона впурхнула до кабінету завідувача і за секунду випурхнула звідти.

— Вас просять зайти.

Коли ми вийшли на вулицю, я сказав:

— Не рушу з місця, поки ти не поясниш мені цього чортовиння! Що ти їм, чорт забирай, шепочеш?

— Я кажу їм: «Ми з АБЦ».

— Звідки?!

— З АБЦ.

— Що це таке?

— Нічого. Просто три літери.

— Хоч убий, не розумію!

— І вони не розуміють. В цьому й уся штука! Коли б я сказав з Головтютюну або з Водоканалтресту, нас, можливо б, і не прийняли. А то АБЦ! Дідько його знає, що це таке! Ніхто не розуміє, а спитати соромиться. Хіба це не довірливість? Хіба це не легковірність?

Я мовчав приголомшений...

Було вже пізно, коли ми підійшли до будинку, де я живу.

— Знаєш що? — сказав Пентик. — Уже пізно, а мені далеко додому. Дозволь переночувати в тебе.

— Будь ласка, я буду дуже радий.

Я подзвонив. На дзвінок вийшов двірник.

— А цей громадянин — хто? — спитав він, показуючи на Пентика.

— Я з АБЦ, — зневажливо відповів Пентик.

— Як, як?

— З АБЦ, — роздільно повторив Пентик.

— Це, значить, звідки? — недовірливо спитав двірник.

І тут Пентик — самовпевнений Пентик, що не знає перешкод!— розгубився.

— Як же це, голубе, ти не знаєш, що таке АБЦ? А ще двірник!

— Ну й що ж, що двірник! Донбаселектромонтаж — знаю, Укркнигокультторг — теж знаю, а такого АБЦ — не чув і не знаю. Так що, вибачте, вночі стороннім залишатися в будинку не дозволяється.

Двірник зачинив ворота, і Пентик лишився на вулиці.

Р. БРУСИЛОВСЬКИЙ.

Перчинка...

КАТИШ І МАТРОС

Катиш Петро Ілліч — так звуть начальника станції Гусарка, Сталінської залізниці. «Матрос» — так звуть собаку Петра Ілліча.

З появою на станції Гусарка Петра Ілліча Катиша з дверей залу для чекання зникла вивіска. Слідом за вивіскою зник і сам зал для чекання: Петро Ілліч зайняв його під свою квартиру.

Щоб пасажири часом не помилилися дверима, — Петро Ілліч Катиш оселив у коридорі своєї нової квартири «Матроса».

На всі скарги пасажирів за начальника станції тепер відповідає Матрос. Відповідає голосно і переконливо. Як передають, кількість скарг, таким чином, доведено до мінімуму.

Є підстави гадати, що перший новорічний тост Петро Ілліч Катиш виголосить за здоров'я «Матроса» — самовідданого помічника начальника станції.

ПО ШПАЛАХ... ПО ШПАЛАХ...

Перець переслав недавно Київському трамвайно-тролейбусному управлінню для вжиття заходів листа нашого читача т. Шевчука:

«Спізнююсь на роботу, — писав т. Шевчук, — бо багато надій покладаю на київський трамвай. Хочу висловити свою претензію трамвайно-тролейбусному Управлінню на те, що шпали на трамвайній колії укладені дуже густо і по них незручно ходити пішки».

На цей лист редакція одержала таку відповідь:

«До вашої статті працівники Трамваю можуть додати тільки те, що шпали і в трамвайних, коліях, і в залізничних коліях укладаються не для того, щоб по них ходили, а для того, щоб можна було покласти на них рейки, а по рейках котилися б поїзди і вагони трамваю. Через те шпали укладаються не у відповідності з кроком людини, а у відповідності з технічними розрахунками і правилами.

Начальник трамвайно-тролейбусного управління ПИЖИКОВ».

Пасажири київського трамваю мабуть і не підозрівали, якого мають вони гумориста в особі начальника Трамвайно-тролейбусного управління т. Пижикова.

Не один з цих пасажирів в новорічну ніч виголосить на честь т. Пижикова тост словами популярної пісеньки:

Смейся, смейся громче всех,
Милое создание.
Для тебя лишь звонкий смех,
Для меня — страдание.

ТОВАРИШ ЛОГВИНЕНКО І ЙОГО МАШИНА

Голова виконкому Кіровоградської райради т. Логвиненко придбав собі легкову автомашину. Ця подія, як не дивно, відбилася на... навчанні школярів. Тов. Логвиненко забрав з шкільної вітроелектростанції акумулятор до своєї автомашини, і тепер школа позбавлена електроосвітлення.

Для автомашини потрібен гараж. Цілком можливо, що сподобається тов. Логвиненкові шкільне приміщення — він і його забере. Бо він все може. Він такий!

ТАННЕР НА ВОЛІ

Мал. С. САМУМА

— Що ви збираєтесь робити на волі, пане Таннер?
— Те, що і в тюрмі, — буду керувати урядом Фагерхольма.

Пошта Перця

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Директор Полтавського лісгоспу Лагутов каказав лісничому Чебишеву виміняти за 10 кубометрів лісу корову й передати її голові обкому профспілки Деменському. Ця операція відбулася 12 липня 1946 р. в артілі ім. Фрунзе, Машівського району.

Минуло два з половиною роки. За цей час Лагутова з роботи в лісгоспі зняли, Чебишев помер, а апетитами Деменського зацікавився республіканський комітет профспілки робітників лісу і сплаву. На місце прибув його представник — т. Бережний. Він запропонував: за операцію з коровою віддати до суду... Чебишева. Точно, як у старому прислів'ї: — Чий гріх, а чия покута!..

Єдине, що може втішити тепер покійного Чебишева, це те, що йому вже не доведеться червоніти за захисника Деменського тов. Бережного. Хай за нього червоніє голова республіканського комітету тов. Міхнев!

Я. ЛИСЕНКО,
інструктор Полтавського обкому КП(б)У.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Сьогодні, під Новий рік, певно, і ти будеш радий зробити людям щось приємне. Коли це так, то надрукуй, будь ласка, нашу подяку Копайгородському райвідділу сільського господарства. Знаючи, як потрібні колгоспові цвяхи, райвідділ порадував нас таким листом:

«ГОЛОВІ КОЛГОСПУ «ПЕРЕМОЖЕЦЬ»
с. ВІНОЖ

Вашому колгоспу занаряджено 2 кілограми цвяхів для виготовлення вуликів. Вартість одного кілограму цвяхів 7 крб. 25 коп.

Негайно забрати із складу Облбджілконтори в місті Вінниці.

Зав. Копайгородського райвідділу с/г ГОНЧАК.
Агроном по бджільництву СИНИЦЯ.

Це піклування так нас порадувало, що 150 кілометрів, які доведеться проїхати за двома кілограмами цвяхів, здаються нам лише кількома метрами.

На радощах ми під собою ніг не чуємо.

Д. КРИШТАЛЬ,
рахівник колгоспу.

ПРОДУКЦІЯ ПІДВЕЛА
або
НОВОРІЧНА ПРИГОДА НА ОДНІЙ МЕБЛЬОВІЙ ФАБРИЦІ

Мал. ГРІ

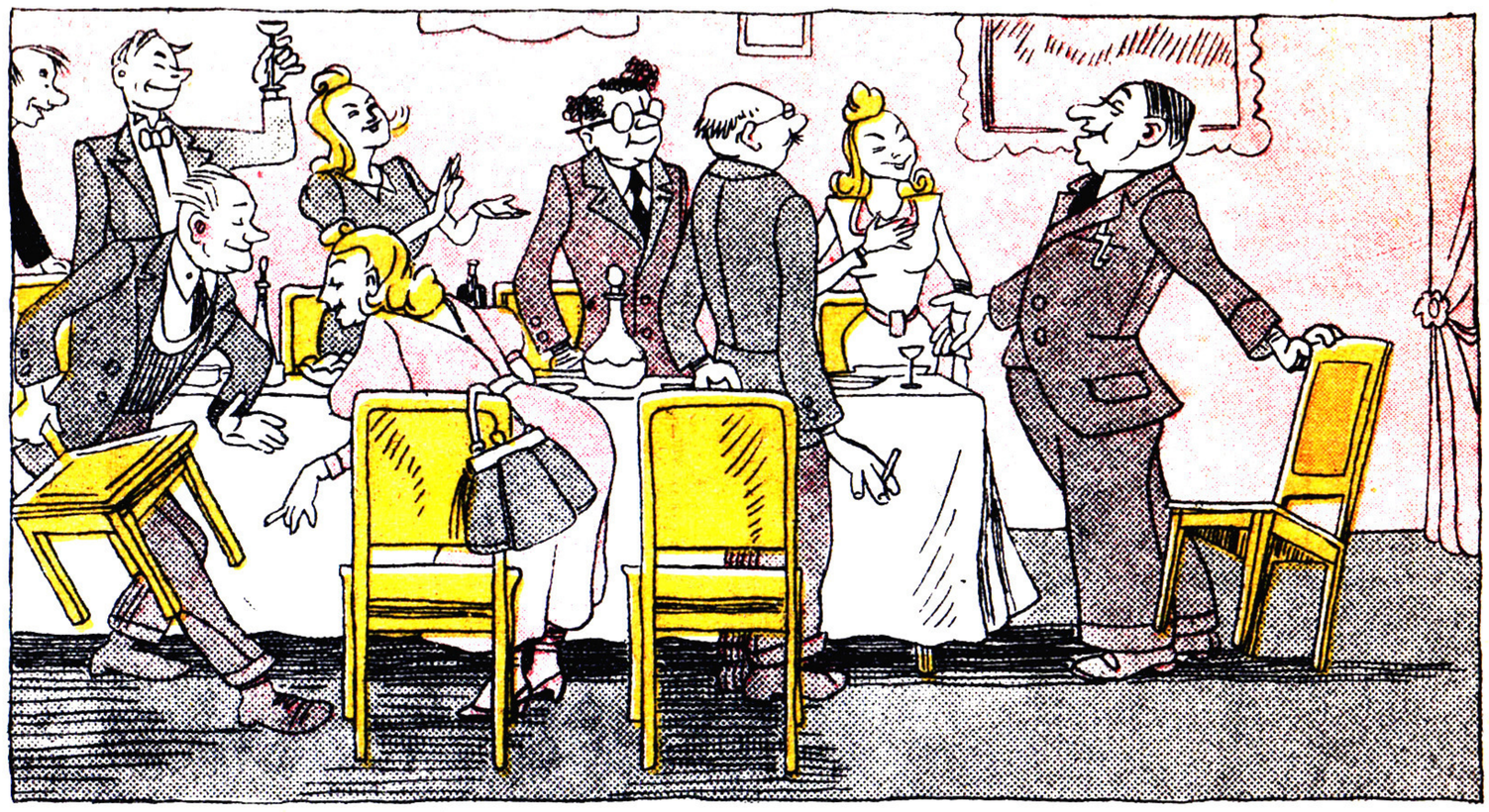

ДИРЕКТОР ФАБРИКИ. — Наступає новий рік, друзі! Прошу до столу, прошу сідати...

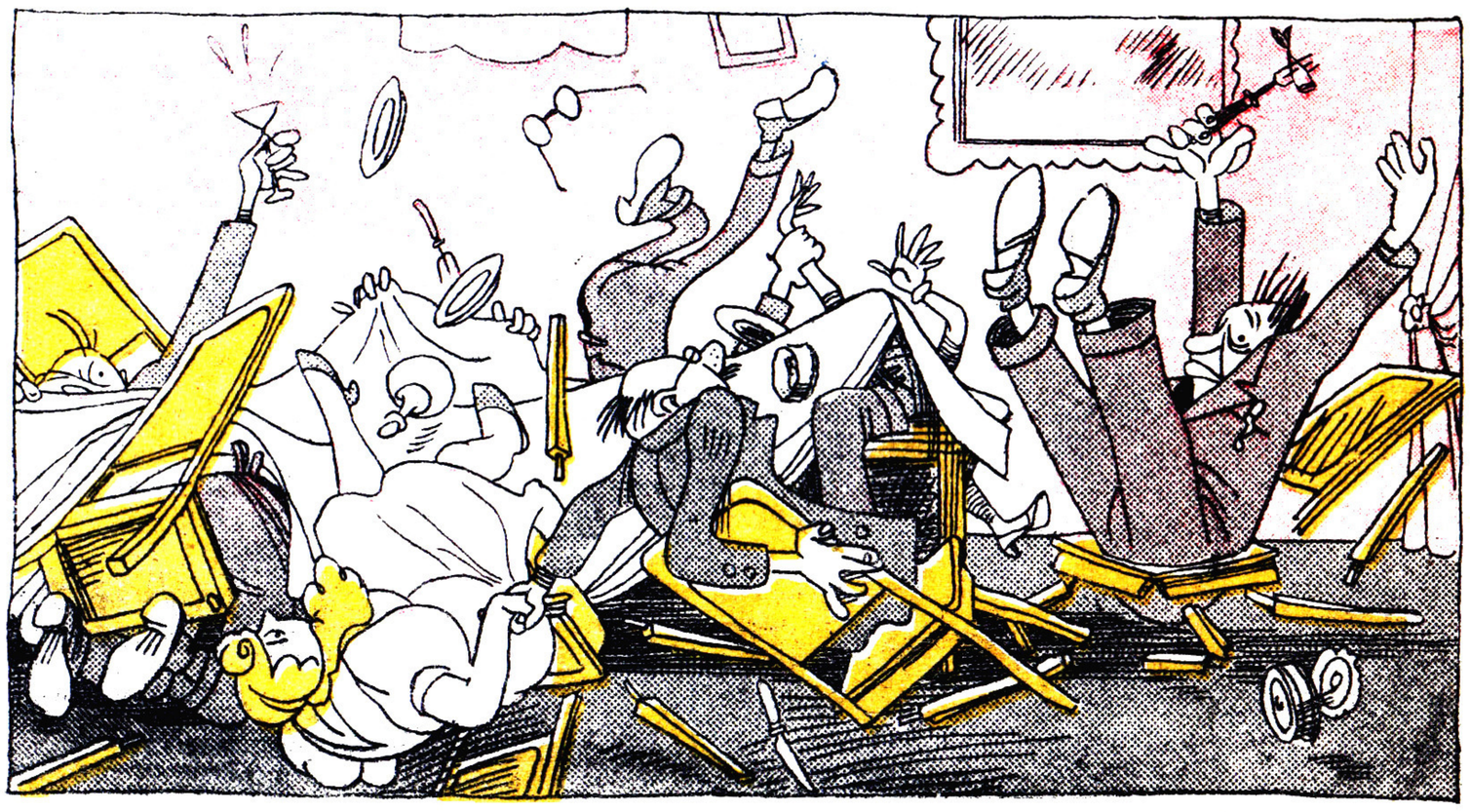

І сили!..

ШАНОВНИЙ ПЕРЕЧЕ!

Запрошуємо тебе під Новий рік на доходне місце Островського, в харківську промартіль «Сангігієна». Островський тут займає посаду голови правління.

І чого тільки немає в цій артілі!

Немає, наприклад, ніякого лакофарбового цеху, бо ні лаку. ні фарб артіль не виробляє. Зате у штатному розписі є посада начальника лакофарбового цеху, і його ставку голова артілі Островський виплачує якомусь Пану.

В жовтні Островський таким же чином виплатив за п'ять місяців зарплату якомусь Зарецькому, хоч в артілі цю людину ні разу ніхто й у вічі не бачив.

Чи не здається тобі, що в 1949 році треба припинити цей нечистоплотний спектакль у «Сангігієні»?

С. ДМИТРЕНКО.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

За фахом я агроном. Під час Вітчизняної пійни служив у дорожних частинах. На цій підставі, після демобілізації, «Гушосдор» залишив мене на один рік у своїй системі. Лише на один рік! Тепер цей рік уже закінчився, але відділ кадрів «Гушосдору» не відпускає мене працювати за фахом, а залишає в себе на другий рік. Чому? Невже тому, що я на відмінно закінчив Київський сільськогосподарський інститут?

Дорогий Перче! Побажай «Гушосдорові» обзавестися в 1949 році шляховиками. Тоді йому непотрібні будуть агрономи.

Я. САМОЙЛЕНКО.

Харків.

І. 1948 р.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Для цегельного заводу, що його будує наш колгосп ім. Тельмана, ми виписали з «Облсільгоспбудпостачу» прес «Петтер». За прес переказали 7468 карбованців. Але, коли ми приїхали одержувати його, нам запропонували зіпсовану машину. А іншої нам не дають і грошей не повертають.

Як ти думаєш, Перче, чи не можна за наші гроші, хоча б під пресом, вижати з «Облсільгоспбудпостачу» придатний до роботи прес?

Т. ГУБЕНКО.

Корюківський район,
Чернігівська область.

perec-ua.
perec-ua.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, Тел. 5-30-31 4-65-56 дод. 53 і 71. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 24 (155) (на украинском языке). Підписано до друку 23.XII. 1948 р. Стат. формат 68×105 см. 1 друк. арк.

БФ 04059. Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 4325. Тираж 50.000 прим.

Відсканував і опрацював Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

НОВИЙ РІК, ЯКИМ ЙОГО ХОТІЛИ Б БАЧИТИ:

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

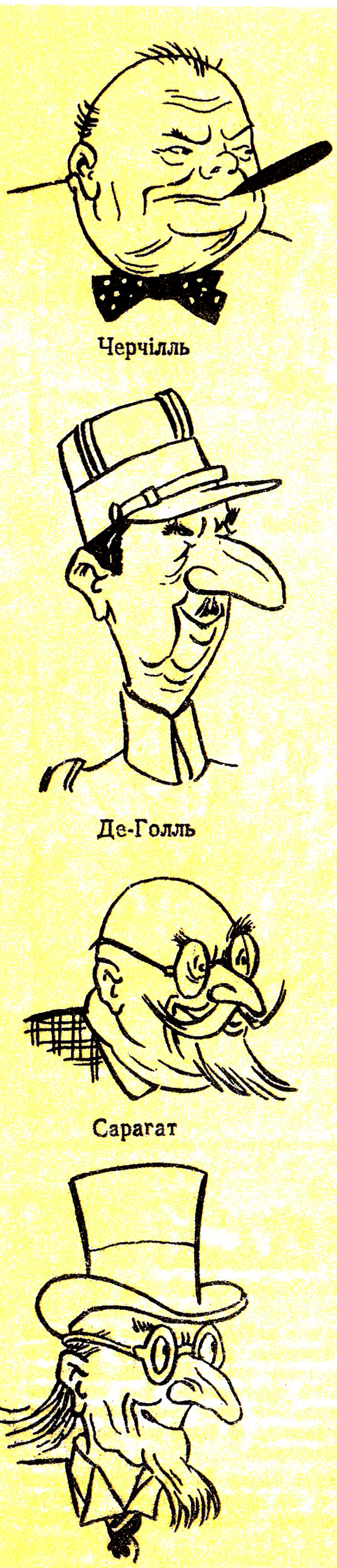

Черчілль

Де-Голль

Сарагат

Дядя Сам.

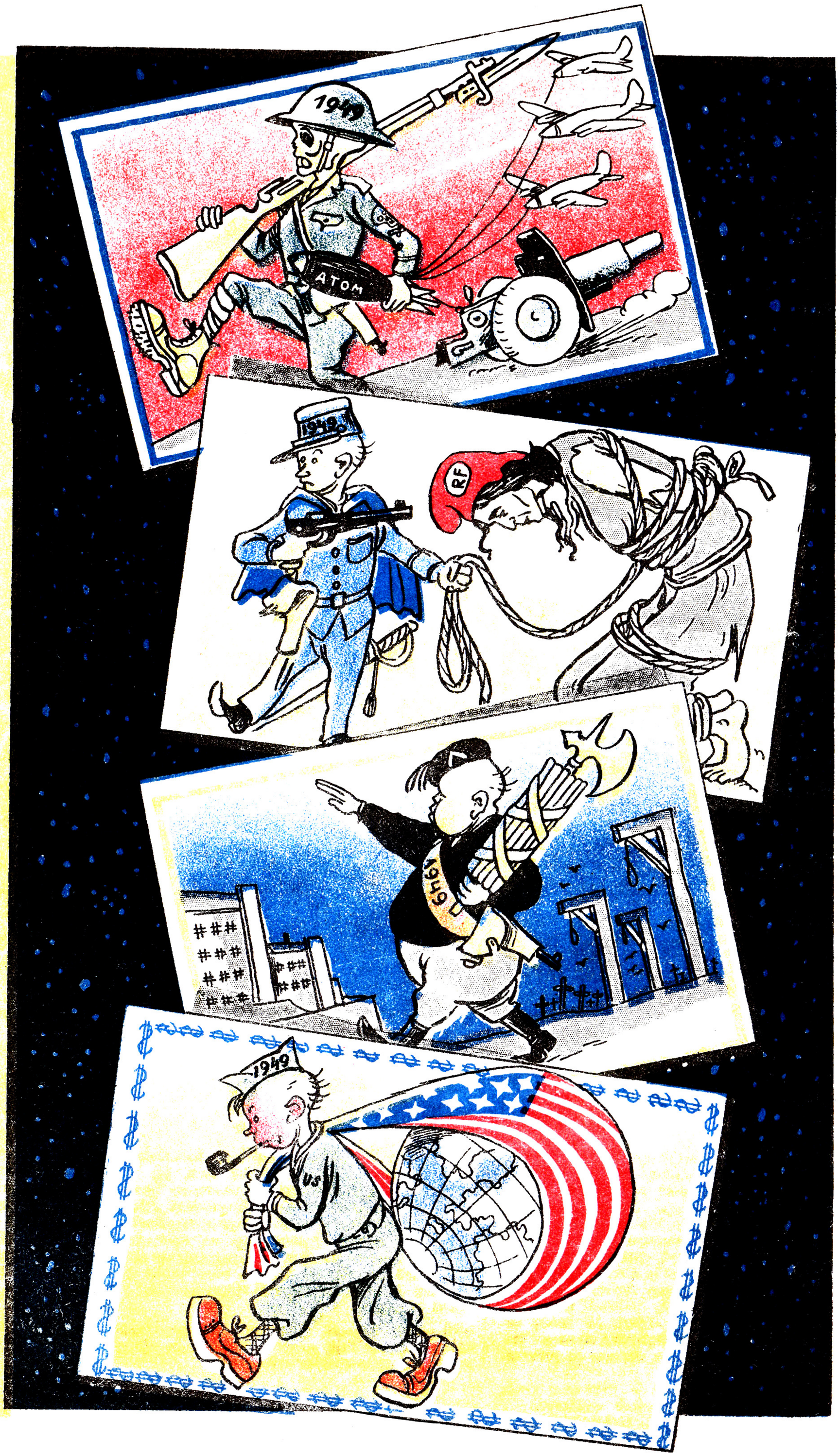

ПРИМІТКА ПЕРЦЯ. Хотіла жаба волом стати, та луснула.